

Sygn. akt X C 1305/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., wniósł o zasądzenie od pozwanej E. T. kwoty 712,00 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że (...) S.A. V. (...) zawarło z pozwaną w dniu 04 lutego 2016 r. umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o numerze KM- (...) na okres 12 miesięcy, obejmującą okres ochrony od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia 03 lutego 2014 r., dotyczącą pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Umowa ta została zawarta na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Składka ubezpieczeniowa wynosiła 712,00 zł. Termin wymagalności płatności określono na dzień 11 lutego 2016 r. W dniu 26 października 2017 r. powód zawarł z (...) S.A. V. (...) umowę cesji wierzytelności, wynikającej z zawartej z pozwaną umowy. W związku z brakiem płatności wymagalnej składki, powód zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności, jednocześnie wzywając ją do zapłaty kwoty 712,00 zł. Do wniesienia pozwu składka nie została uiszczona.

Pozwana, E. T., nie stawiała się na rozprawie i nie ustosunkowała się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. zawarło w dniu 26 października 2017 r. z powodem - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę sprzedaży wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności, k. 18-19)

W automatycznie wygenerowanym wydruku wpisano: rodzaj ubezpieczenia: OC komunikacyjne, nr raty: 1, data raty: 1, kwota: 712,00 zł., numer: KM- (...), zawarta: 04 lutego 2016, marka: V., model: C. Diesel 1.8T, nr pojazdu: (...), nazwa: E. T., ulica: R. (...), miasto: R., kod: (...) NIP: brak, PESEL: (...), Regon: brak, VIN: (...), początek okresu: 04 lutego 2016, koniec okresu: 03 lutego 2014.

(dowód: automatycznie wygenerowany wydruk, k. 21)

W dniu 20 lutego 2018 r. wystawione zostało przez powodową Spółkę, adresowane do pozwanej, zawiadomienie o cesji wierzytelności. Informowano w nim, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 października 2017 r., zawartej z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., na rzecz powoda zostały przelane wymagalne wierzytelności z tytułu umów ubezpieczeniowych. W związku z tym Spółka wzywała pozwaną do natychmiastowej spłaty zadłużenia, wynikającego z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o numerze KM- (...), za okres ochrony od dnia 04 lutego 2016 r. do dnia 03 lutego 2014 r., dotyczącej pojazdu marki V. model C. Diesel 1.8T o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...), zawartej dnia 04 lutego 2016 r., które wynosi 712,00 zł.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności, k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem, tj. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, oraz nie wykazał wysokości tej wierzytelności.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaofiarowanych przez powodową Spółkę, które nie były kwestionowane.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 26 października 2017 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną od pozwanej wierzytelność od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Zmianę wierzyciela reguluje art. 509 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W przedmiotowej sprawie na okoliczność nabycia wierzytelności powód przedłożył kserokopię pierwszej i ostatniej strony umowy cesji z dnia 26 października 2017 r., automatycznie wygenerowany wydruk, zawierający dane pozwanej, pojazdu i dane umowy nr (...) z dnia 04 lutego 2016 r., oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności.

Takie dowody, w ocenie Sądu, nie są wystarczające do ustalenia, czy rzeczywiście zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanej została zbyta, kiedy to nastąpiło i na jakich warunkach. Sąd nie miał możliwości zbadania, czy umowa przelewu, na którą powołuje się powód, wywarła skutek prawny i czy jej przedmiotem była dochodzona wierzytelność.

Podobnie automatycznie wygenerowany wydruk (vide: karta 21) nie jest dostatecznym dowodem na powyższą okoliczność. Nie został on przez nikogo podpisany, a co więcej nie wiadomo w sposób pewny, że odnosi się on do umowy, z której swoje prawa wywodzi powód, bowiem brak w nim jakiegokolwiek odwołania do umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 października 2017 r. Opisany wydruk może być uznany jedynie za dowód tego, że wydruk taki został wygenerowany. Nie jest dowodem, który pozwala na oparcie na nim stanu faktycznego co do treści, które są w nim zawarte. Powód miał możliwość przedłożenia załącznika do umowy cesji, który w sposób jednoznacznie obrazowałby wolę obu stron co do przejścia konkretnej, zindywidualizowanej wierzytelności na rzecz powoda – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c., czego jednakże nie uczynił.

Wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

Powód nie przedstawił zatem żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanej. Nie wykazał tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Podnieść należy również, że powód nie przedłożył umowy, zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem ani żadnych dokumentów, z których by wynikała wysokość składki ubezpieczeniowej. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo

przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód tej okoliczności nie wykazał.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska